

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoV/4/2022
Identifikačné číslo spisu:	9519100022
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:9519100022.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Františka Moznera, JUDr. Petra Paludu, JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martiny Zeleňakovej v trestnej veci proti obvinenému Ing. Š. T. a spol. pre zločin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona účinného do 30. júna 2016 a iné na neverejnom zasadnutí konanom 27. júna 2023 v Bratislave o dovolaní obvineného Ing. Š. T. proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. mája 2020, sp. zn. 3 To 9/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. Š. T. odmieta.

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na podklade odvolania prokurátora a obvineného Ing. L. U. podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, z 18. júla 2019, sp. zn. BB-4T/4/2019, okrem iného v časti - vo výrokoch o vine a treste obvineného Ing. Š. O. T. a postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku tohto uznal za vinného z prečinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 30. júna 2016 (ďalej len „Trestný zákon“), na skutkovom základe, že

Ing. Š. T. ako starosta obce W. I., IČO XXXXXXXXX (ďalej len „prijímateľ“), po tom ako 23. marca 2010 uzatvoril s Ministerstvom výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (teraz Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, Prievozská 2/B, Bratislava, IČO 00156621, ďalej len „poskytovateľ“) Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. Z. a následne k nej dodatky č. 1 z 21. marca 2012, účinného od 28. marca 2012 a č. 2 z 11. mája 2012, účinného od 28. marca 2015 za účelom spolufinancovania schváleného projektu „Stavebné úpravy a zateplenie Základnej školy W. I.“, kód ITMS XXXXXXXXXXXX, Operačný program: Regionálny operačný program spolufinancovaný Európskym fondom regionálneho rozvoja, prioritná os Infraštruktúra vzdelávania, na základe ktorej sa poskytovateľ zaviazal poskytnúť prijímateľovi nenávratný finančný príspevok (ďalej len

„NFP“) vo výške 714 694,98 eur, čo predstavuje 95 % z celkových oprávnených výdavkov na realizáciu aktivít uvedeného projektu z toho 85 % z výdavkov financovaných z Európskeho fondu regionálneho rozvoja (ďalej „EFRR“) a 10 % výdavkov financovaných zo Štátneho rozpočtu Slovenskej republiky a 5 % prijímateľ zabezpečí z vlastných zdrojov, následne s cieľom dosiahnuť schválenie predstieraných výdavkov, a tým neoprávnene získať finančné prostriedky, predložil poskytovateľovi žiadosť o platbu č. 1, kód žiadosti v ITMS XXXXXXXXXXXX XXX vystavenú 6. augusta 2012, v ktorej deklaroval výdavky na vykonanie stavebných prác vo faktúre č. XXXXXXXX dodávateľa C. spol. s r.o. C. XXX/XX O., IČO XX XXX XXX (ďalej len „C.“) z 30. marca 2011 v sume 155 273,60 eur, ktorá žiadosť bola 6. novembra 2012 po odpočítaní niektorých výdavkov po administratívnej kontrole uhradená prijímateľovi vo výške 152 250,02 eur, pričom k prácam a dodaniu materiálu pod položkami

- 560 podklad alebo kryt z kameniva hrubého drveného veľkosti 32-63 mm s rozprestretím a zhutnením v sume 5 710 eur,

- 564 kladenie zámkovej dlažby + dodávka v sume 8 163,12 eur,

v skutočnosti nedošlo v rámci schváleného a realizovaného projektu „Stavebné úpravy a zateplenie Základnej školy W. I.“,

čím Ministerstvu pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky preplatením faktúr za nevykonané práce a nedodaný materiál pod položkami 560 a 564 spôsobil škodu v celkovej výške 13 873,12 eur; z toho EFRR vo výške 11 792,15 eur a štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky vo výške 1 387,31 eur.

Za to mu najvyšší súd podľa § 261 ods. 2, § 38 ods. 3, § 36 písm. j) a § 56 ods. 1 Trestného zákona uložil peňažný trest vo výške 10 000 eur a pre prípad, že by výkon tohto peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, mu podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov.

Najvyšší súd zároveň podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obvineného Ing. Š. T. ako nedôvodné.

Obvinený Ing. Š. T. uplatnil dovolacie dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g), h) a i) Trestného poriadku.

Namietol, že súd ho uznal za vinného iba na základe jeho vyjadrenia, že nespochybňuje znalecké zistenie, že položka SO 07 - vonkajší areál vo výmere 344 m² bola vykonaná ešte pred schválením projektu; ide o položky č. 560 a 564 individualizované v skutku.

Napriek tomuto záveru mu navyše odvolací súd sprísnil peňažný trest a oproti súdu prvého stupňa neuznal poľahčujúcu okolnosť, spočívajúcu v priznaní sa k spáchaniu trestného činu a jeho úprimnom oľutovaní [§ 36 písm. l) Trestného zákona].

Obvinený v tejto súvislosti uviedol, že sa nikdy nepriznal k tomu, že by nerealizovali dotknuté položky. Súd jeho vyjadrenie nesprávne interpretoval, nakoľko to sa týkalo plôch, ktoré sa realizovali v roku 2015. Nikdy teda netvrdil, že by nerealizovali plochy v roku 2011, ba dokonca uvádzal, že zrealizovali ešte väčšiu výmeru, akú fakturovali. Obvinený k tomu uviedol, že predložil dostatok dôkazov na vyvodenie záveru, že predmetná dlažba bola riadne dodaná a vyhotovená; vyplýva to nielen z výpovedí svedkov Mgr. Ľ. V. a Ing. L. U., ale aj relevantných dodacích listov. Obžaloba naproti tomu nepredložila žiaden usvedčujúci dôkaz. Uložený trest je navyše s ohľadom na výšku škody neprimeraný.

Zdôraznil, že počas celého konania trval na svojej nevine, resp. že všetky vyfakturované položky boli riadne zrealizované. K dovolaniu priložil viacero listín, z ktorých má vyplývať, že predmetná dlažba nebola realizovaná z prostriedkov Slovenského futbalového zväzu.

Označujúc tvrdenie súdu o rozhodujúcej miere jeho účasti na skutku za nepravdivé, obvinený uviedol, že jeho firma bola iba subdodávateľskou, pričom k zmluve so spoločnosťou C. došlo len preto, že táto sama nedokázala stavbu realizovať a on sa ako starosta bál, aby obec neprišla o finančné prostriedky;

preto presvedčil firmu U. k pomoci zrealizovať stavbu za tak nízku cenu. Zdôraznil, že nemal žiaden priamy dosah na rozhodovanie, prístup k financiám a že nebol konateľom ani predstaviteľom spoločnosti C.. On bol posledným článkom v reťazci, ktorý iba prevzal faktúru so súpisom prác od spoločnosti C., čo potvrdil spoluobžalovaný Y. U.. Najdôležitejšiu úlohu v tomto smere zohrával stavebný dozor, ktorý túto činnosť vykonával na základe mandátnej zmluvy a bol za ňu aj riadne zaplatený z prostriedkov Európskej únie. Spoločnosť C. na danej stavbe pracovala vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, pričom firma U. nepodliehala pravidlám Európskej únie, nakoľko tá postupovala len v rámci zmluvy a dojednaní, teda v zmysle obchodného vzťahu so spoločnosťou C., ktorá bola prijímateľom finančných prostriedkov za fakturácie od obce W. I.. Podmienkou preplatenia faktúr bol vždy súpis prác podpísaný nielen jeho osobou (obvineným), ale aj generálnym dodávateľom a stavebným dozorom. Súčasťou toho bola aj fotodokumentácia fakturovaných položiek s monitorovacou správou od externého manažmentu. Každá fakturácia sa okrem toho musela schvaľovať na obecnom zastupiteľstve, čo potvrdili miestni poslanci - svedkovia Y. G., Y. W. a P. Č.Q..

Obvinený po všeobecnej úvahe k nutnosti zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností uviedol, že prokurátor mal ustúpiť od obžaloby po tom, čo z výpovede svedkyne Ing. R. O. pred súdom vyplynulo jej ovplyvňovanie vyšetrovateľom pri písaní správy o výsledku kontroly na mieste, na základe ktorej im bolo vznesené obvinenie; obvinený v tejto súvislosti vyjadril počudovanie nad tým, ako mohol vyšetrovateľ poskytovať menovanej svedkyňi podklady k vypracovaniu tejto správy.

Namietol, že v konaní nebol predložený žiaden usvedčujúci dôkaz. Obhajoba naproti tomu nepochybne preukázala, že predmetná dlažba bola riadne dodaná a zabudovaná. Nakoľko sa im podarilo vyvrátiť všetky podozrenia obsiahnuté v obžalobe, svedčí to o jej úmyselnom vykonštruovaní; nič to však nemení na tom, že ňou boli viaceré osoby poškodené na mene, spoločensky, finančne i morálne.

Obvinený spochybnil svoju možnosť spôsobiť následok stíhaného trestného činu, keďže nebol oprávnený vystaviť súpis prác ani faktúru za spoločnosť C.. Nebol ani konečným príjemcom finančných prostriedkov, pričom ich úhrade predchádzal celý proces od odsúhlasenia prác, vystavenia faktúry, podpisov, fotodokumentácie až po externý manažment.

Na podklade týchto úvah obvinený navrhol, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým rozsudkom a jemu predchádzajúcim konaním, bol v jeho neprospech porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 10, ods. 19, § 319 Trestného poriadku, § 36 písm. j) a § 38 ods. 3 Trestného zákona. Aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok i jemu predchádzajúci rozsudok Špecializovaného trestného súdu a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Špecializovanému trestnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Prokurátor, považujúc napadnuté rozhodnutie vrátane ním uloženého trestu za zákonné, navrhol odmietnuť dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd ako súd dovolací po zistení, že dovolanie obvineného spĺňa všetky formálne podmienky podľa § 382 písm. a), b) a d) až f) Trestného poriadku, sústredil svoju pozornosť na jeho vecnú stránku a dospel k záveru, že mu nie je možné vyhovieť, nakoľko zrejším spôsobom nespĺňa dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolanie z hľadiska systematiky radíme k mimoriadnym opravným prostriedkom, čo znamená, že si nemožno zamieňať s odvolaním a jeho uplatnením tak nahrádzať či násobiť právo na podanie odvolania. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku vyjadrujú okrem iného aj jednotlivé dovolacie dôvody, nakoľko tie sú v Trestnom poriadku (§ 371 ods. 1, ods. 3) vymedzené podstatne užšie ako je tomu pri odvolaní; pre vyslovenie záveru o ich existencii musí záujem na zákonnosti a spravodlivosti výrazne prevyšovať nad záujmom na stabilite súdneho rozhodnutia, resp. ním formulovaného právneho stavu. Dovolanie teda nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších.

Pokiaľ ide o východiská, s ktorými najvyšší súd pristupuje k posudzovaniu jednotlivých dovolaní, tak

jeho viazanosť dôvodmi podaného dovolania v zmysle § 374 ods. 1, ods. 2 a § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov vymedzených v § 371 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol [rozhodnutie najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 120/2012]. Oprávnená osoba teda musí v dovolaní špecifikovať, ktorú časť rozhodnutia napáda (či spochybňuje zákonnosť rozhodnutia ako celku, alebo len niektorý/é z jeho výrokov a prípadne aj konanie, ktoré predchádza tomu zodpovedajúcej časti) a v nadväznosti na to uviesť konkrétne chyby, ktoré majú nezákonnosť dotknutej časti rozhodnutia zakladať. To znamená, že zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania znáša sám dovolateľ, keďže iba ten určuje rozsah a hĺbku posudzovania veci dovolacím súdom. Najvyšší súd inými slovami nemôže na seba preberať vlastnú aktivitu dovolateľa, a teda iniciatívne zisťovať chyby v napadnutom rozhodnutí alebo aj v jemu predchádzajúcom konaní, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov.

Obvineným deklarované dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g), h) a i) Trestného poriadku napĺňa, ak [písm. g)] rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, [písm. h)] bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa a [písm. i)] rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Prvý z citovaných dovolacích dôvodov obvinený uplatnil bez vyjadrenia dostatočne konkrétnej argumentácie, ktorá by vzbudzovala čo i len podozrenie, že by niektorý zo súdom použitých dôkazov nebol vykonaný, resp. ešte predtým získaný zákonným spôsobom; obvinený v dovolaní neoznačil žiaden takýto dôkaz.

Čo sa týka neprocesného zasahovania vyšetrovateľa do znenia správy o výsledku kontroly na mieste, ktorá bola podkladom pre vznesenie obvinenia okrem iných aj dovolateľovi, tak táto námietka nie je opodstatnená ani pri značnej miere tolerancie z hľadiska jej podradenia pod uplatnený dovolací dôvod (iný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku tu neprichádza do úvahy) a tiež splnenia formálnej podmienky predchádzajúcej výtky v zmysle § 371 ods. 4 Trestného poriadku (hoci obvinený túto výhradu mohol vzniesť už v pôvodnom konaní, urobil tak len v náznakoch v rámci svojej záverečnej reči; zv. 7, č. l. 1 883).

V tejto súvislosti treba v prvom rade uviesť, že trestné stíhanie v predmetnej veci začalo na podklade operatívno-pátracej činnosti a uznesenie o vznesení obvinenia dovolateľovi bolo založené na celom rade dôkazov, t. j. výsluchoch svedkov, znaleckom zisťovaní a listinách; správa o výsledku kontroly na mieste bola len jedným z týchto dôkazov, ktorý navyše netrpí nezákonnosťou.

Z výpovede svedkyne Ing. R. O.Í. (zv. 6, č. l. 1 630-2) totiž nevyplýva, že by bola či už pri písaní dotknutej správy alebo inak ovplyvňovaná vyšetrovateľom. Na hlavnom pojednávaní vypovedala len toľko, že pri koncipovaní správy vychádzala aj z dokladov (faktúr), ktoré jej po vykonaní kontroly na mieste doniesol vyšetrovateľ. Obvinený sa však zjavne nesprávne domnieva, že išlo o vyšetrovateľa jeho - dovolaciemu súdu predloženej trestnej veci. Pritom nielen zo skorších výpovedí menovanej svedkyne (zv. II, č. l. 309-10), ale aj zo samotnej správy (zv. IV, č. l. 1 225-6 a 1 230-1) či odpovede poskytovateľa nenávratného finančného príspevku (zv. IV, č. l. 1 259) vyplýva, že išlo materiály poskytnuté v rámci súčinnosti s Policajným zborom v Žiline, a teda v súvislosti s celkom inou trestnou vecou. Tieto faktúry sa navyše ani netýkajú položiek č. 560 a 564, ktoré tvoria podstatu skutku, ale podozrenia z duplicitnej fakturácie plastových výplní a stavebných prác súvisiacich s ich osádzaním, za čo bol obvinený právoplatne oslobodený.

Zo znenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vyplýva, že tento pripúšťa dve vzájomne sa nevylučujúce alternatívy námietok; prvá umožňuje vyjadrovať nesúhlas s právnou kvalifikáciou skutku a druhá s neprávym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Textom za bodkočiarkou sa zdôrazňuje, že v každom prípade musí ísť o námietky právne a nie skutkové. Uvedené sa v praktickej rovine prejavuje v tom, že najvyšší súd na podklade dovolania obvineného alebo generálneho prokurátora podľa § 369 ods. 2 Trestného poriadku, prípadne osôb uvedených v § 369 ods. 5 Trestného poriadku, nemôže preskúmať správnosť zisteného skutku a postup, akým konajúce súdy v konkrétnej trestnej veci vyhodnotili dôkaznú situáciu, nakoľko k takejto činnosti nedochádza na poklade hmotnoprávných, ale procesných ustanovení (k tomu pozri bližšie rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke pod č. 57/2007-II., 47/2014-II.). Dovolací súd je teda zásadne viazaný skutkovým stavom (ako je uvedený vo výrokovej časti rozhodnutia), ku ktorému vo veci dospeli nižšie konajúce súdy.

Podstatná časť obvineného argumentácie sa v tomto kontexte vymyká deklarovanému dovolaciemu dôvodu, nakoľko brojí proti ustáleným skutkovým zisteniam; ide o námietky, ktorými dovolateľ jednak predkladá dôkazy na podporu svojich vyjadrení, vykonané dôkazy a celkovú dôkaznú situáciu hodnotí inak než vo veci konajúce súdy a vo výsledku popiera spáchanie inkriminovaného skutku, tvrdiac, že všetok materiál bol dodaný a stavebné práce boli riadne vykonané v rámci schváleného projektu (položky č. 560 a 564 špecifikované v skutku), resp. keď bagatelizuje mieru svojej účasti na stíhanej trestnej činnosti a vyhlasuje, že obžaloba voči nemu bola vykonštruovaná. Ako už bolo vysvetlené, okruh takýchto námietok v tomto dovolacom konaní nepožíva žiadnu relevanciu - ak by sa nimi najvyšší súd zaoberal, porušil by tým svoju viazanosť skutkom vymedzeným v napadnutom rozsudku.

Trestného činu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 Trestného zákona sa môže dopustiť ktorákoľvek trestne zodpovedná osoba (všeobecný subjekt). Obvinený ako starosta, a teda štatutárny zástupca oprávnený konať v mene obce [§ 13 ods. 4 písm. c) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení], ktorá bola prijímateľom nenávratného finančného príspevku, bol plne zodpovedný jednak za vecnú správnosť údajov obsiahnutých v žiadosti o platbu (aby sa ňou deklarovaný stav zhodoval so skutočnosťou), ktorú predložil poskytovateľovi nenávratného finančného príspevku, ako aj za použitie týchto prostriedkov po ich poskytnutí.

Vychádzajúc z naostatok konštatovaného a tiež znenia skutku, obvinený nielenže mohol, ale aj cielene umožnil (vytvoril k tomu podmienky) spôsobenie sprenevery (ako jednej z alternatív následku vyvolaného konaním páchatela; k tomu bližšie pozri rozhodnutie uverejnené v Zbierke pod č. 98/2018), pričom tým spôsobil väčšiu škodu. Pre naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 Trestného zákona je pritom irelevantné, komu mali byť takouto trestnou činnosťou nadobudnuté prostriedky určené, nakoľko ako už bolo uvedené, páchatel tohto trestného činu je zodpovedný za to, že umožnil spáchanie sprenevery a nie za to, že ju sám spáchal (porovnaj s Burda, E. - Čentěš, J. - Kolesár, J. - Záhora, J. a kol.: Trestný zákon. Osobitná časť, komentár. Praha : C. H. Beck, 2011, s. 713), a teda že by si neoprávnene prisvojil takto nadobudnuté finančné prostriedky - sprenevery sa v tomto zmysle môže dopustiť aj iná osoba.

Účinné uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku rovnako pripúšťa iba dve verzie námietok. Použitím logického výkladu opakom pritom možno dospieť k záveru, že výhrada spojená s neprimeranosťou uloženého trestu, teda ak nevybočuje z rámca zákonom ustanovenej, resp. upravenej trestnej sadzby, nespadá ani pod jednu z nich.

Zákonom ustanovená sadzba peňažného trestu od 160 eur do 331 930 eur (§ 56 ods. 1 Trestného zákona) bola v tejto veci pre prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností (§ 38 ods. 3, ods. 8 Trestného zákona) upravená v prospech obvineného od 160 eur do 221 340 eur; tomu bol, napokon, uložený peňažný trest vo výške 10 000 eur, čiže v rámci takto upravenej sadzby.

Berúc do úvahy, že posudzovanie ne/existencie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je tiež skutkovou kategóriou, ktorou sa najvyšší súd nemôže zaoberať na podklade dovolania obvineného (k tomu pozri rozhodnutie uverejnené v Zbierke pod č. 18/2015), napadnutým rozsudkom nedošlo ani k úprave sadzby peňažného trestu v porovnaní s tým, ako ju ustálil súd prvého stupňa, ktorý obvinenému priznal o jednu poľahčujúcu okolnosť viac než súd druhého stupňa; pri zhodnej absencii priťažujúcej

okolnosti. V oboch prípadoch tak vo výsledku prevažoval pomer poľahčujúcich okolností, ktorý ako jediný (bez ohľadu na ich početnosť) je v zmysle vyššie uvedených ustanovení relevantný pre úpravu trestnej sadzby.

V tomto prípade teda nedošlo k naplneniu ani dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (v jeho prvej alternatíve). Obvinený sa touto námietkou domáha „len“ miernejšieho trestu, čo priamo vyplýva aj z odôvodnenia jeho dovolania, keď uvádza, že vzhľadom na výšku škody je jeho trest neprimeraný.

Toto rozhodnutie, uvedené v jeho výrokovej časti, prijal dovolací súd jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.